

Bir Terakkili Anısı

2011 yılından beri Terakki’de, Lise Müdür Yardımcısı, Lise Müdür Başyardımcısı ve IBDP Koordinatörlüğü dâhil üstlendiğim tüm görevlerde kimi zaman sevinçten kimi zaman da farklı duygusalılıklardan gözlerimi yaşartan birçok anı, iz ve hatta belki yaraya sahip olsam da her zaman bu kurumun bir parçası olarak çalışmanın mutluluğunu hissettim. Kurumun çalışanlarına verdiği değeri, sağlığımla uğraştığım çok zor bir zamanımda Terakki’yi her anlamda yanımda bularak yaşadım. Bu yazı vesilesiyle Terakki’ye müteşekkir olduğumu ve hayatımda ne kadar önemli bir yer tuttuğunu belirtmeyi de bir borç biliyorum. Neşat Bey okuyunca kısa bir yazı için biraz uzun bir giriş etkinliği olmuş ve çok da konuyla ilgili olmamış diyecek belki ama bunu yazmadan, bir kayıt düşmeden geçmek de olmazdı diye düşünüyorum.

Paylaşmak istediğim anıya gelirsek, bu bizleri 2012 yılı mayıs ayının 19’una götürüyor. 2011-2012 eğitim yılı lisenin IBDP otorizasyonu için çalışmalara başladığı yıl. O dönemki IBDP koordinatörü planlama çalışmalarını yürütürken, hazırlık sınıflarından sorumlu müdür yardımcısı olan ben de kendisine destek olmakla görevliydim. Bu süreçte hazırladığımız okul politikalarının ve sayfalarca belgenin İngilizce’ye çevrilmesi gerekiyordu. Büyük bir titizlik ve gerginlik içinde her şeyin hatasız olması için tüm belgelerimizi daha önce bir deneme de yaptırmış olduğumuz bir çeviri bürosuna teslim ettik ve ilk IBDP ziyareti ve evrakımızın teslimine birkaç gün kala çevirilerimiz geldi. Çevirilere baktığımızda söyleyebileceğim tek şey dehşet ve paniğe kapılmış olduğumuzdu. Karşılaştığımız durumun vahameti hakkında bir fikir verebilmesi açısından gördüğümüz sayısız hata arasından birkaç örnek vermek gerekirse; “not aralığı” “december of grade”, “Terakkili olmak yaşama eksiksiz hazırlanmaktır” “Complete Life at Terakki” ve “Terakki Mektebi hayır için yaşadığı gibi hayır ile de yaşar” ise “There is no other life no other school” olarak çevrilmişti.

Bu durumda 300 sayfayı aşkın çeviriyi IBDP koordinatörü ile aramızda paylaşarak tekrar düzenlemekten başka çaremiz kalmamıştı. İki gün boyunca gece gündüz ve 19 Mayıs cumartesi sabahın erken saatlerine kadar çalıştıktan sonra okuldaki 19 Mayıs gençlik konseri için müdür yardımcısı olarak görevli olduğumdan sabah 8.30 gibi okula gelmişim. Tüm gün bir odama çıkarak bir aşağı öğrencilerin yanına inerek konser sesleri arasında çevirileri düzeltmeye çalışıyordum. Akşama doğru herkes gitmiş ortalık sessizleşmiş, hava hafif kararmaya başlamıştı. Benim ise artık sınırlarım altüst olmuş hem çeviri yetiştirmenin hem gelecek denetim öncesi ekibin stresi ve kuruma karşı mahcup olma ihtimaliyle gözyaşları içinde bilgisayarda çalışırken kapımda beliren bir silüet ve sesle irkildiğimi bugün gibi hatırlıyorum. Kapıdaki, Vakfımızın Yönetim Kurulu Başkan Vekili Sayın Bora Gönenç’ti. Ben iyice yerin dibine girdim, bir cumartesi akşamı, kurumdaki ilk yılında acemi ve gözyaşları içinde bir müdür yardımcısı bilgisayarda yazıyor, kim bilir nasıl görünüyordum. Bora Bey gayet sakin ne yaptığımı sordu ve beni ofisine çağırdı. Olan biteni dinledikten sonra gayet anlayışlı ve güler yüzlü bir tonda kendisinin de Vakıf Başkanımız Sayın Haluk Arığ’ın da, çevirinin durumundan haberdar olduklarını ve yapacağımıza güvenlerinin tam olduğunu belirtti. Bora Bey’in bu sözleri, nazik davranışı ve çeviri ile ilgili yaptığı şakalar beni kendime getirdi. Hepimizin saygıyla karışık bir çekinmeyle baktığımız, vakfımızın en üst yönetimindeki bir kişinin bu kadar vakur fakat aynı zamanda da alçak gönüllü ve şakacı bir tavırla bir çalışanla ilgilenmesi, destek olması beni o kadar mutlu etmiş, kendimi iyi ve güvende hissettirmişti ki, büyük bir ferahlama ve hevesle odama çalışmaya çıktım.

Hiç şüphesiz Bora Bey’in yaşamında başkalarının hayatına dokunduğu böyle birçok an vardır ama kuruma yeni başlamış biri için o kadar biricik ve o kadar kıymetli bir zaman dilimiydi ki unutmam imkânsız. Bir kurumda bulunmanın, bir yerin parçası olmanın, bir kurumun kültür ve anlayışı olmasının ne anlama geldiğini, ciddiyet, mesafe, eşitlik, samimiyet ve mizahın aynı anda var olabileceğini bana öğreten bu dakikaların hayatımdaki “İZ”ini de sizlerle paylaşmak istedim.

Hepinize en içten sevgi ve saygılarımı sunuyorum.

Araks Şahiner Erdem

24.10.2024 tarihinde yayınlanmıştır.

İlerlemeyi bilen
Terakkililerle
benzeri anları
sizler daha sıkça
yaşıyorsunuzdur.
Paylaşsanız ne
güzel olur.